

NADRĘCZYĆ SIĘ (1) *vb pf*

part praet act nadręczywszy się.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (ten sam przykład) s.v. nadręczyć.

Pf od „dręczyć” ‘dokuczać’ z formantem na- + się wyrażającym dosyt [kogo (G)]: Potym iuż nadržczywłzy fie dziwnie onych niewiernych swoich/ [...] wczynił z nimi przez Moizelzá przymierze wieczne RejPos 102.

Synonimy: napastwić się, natrapić się.

Formacje współrdzenne cf DRĘCZYĆ SIĘ.